

*"Yhteisöllisyyttä
rakentamassa"*

Paikalla oli 25 seurakuntalaista. Muistelua johdattelivat Sirkka Palo-Virtanen ja Eeva Yrjänen. Käsiteltiin 30-, 40- ja 50-luvun asioita Rauman seurakunnasta.

Ensimmäisenä aiheena olivat lapsuusmuistot kirkosta ja kirkonmäeltä. Monet käyttivät puheenvuoroja, laajimmin muistelivat Sirkka Lintunen, Anna-Liisa Kallio ja Anneli Kolehmainen. Tyttöillä oli tapana hiipiä vihkimisten ajaksi lehterille ihailemaan toimitusta ja morsiamia. Talvisin laskettiin kirkonmäeltä pahvilla mäkeä Raumanjoen jäälle. Khra Jokipii ja apulainen kulkivat ohi ja pyysivät päästä mukaan mäkeä laskemaan, herroillakin nauru raikui näissä puuhissa ja mustat palttoot olivat yltä päältä lumessa. Pappilaa ympäröivät upeat tuomet, jotka tuoksuivat keväisin satumaisilta. Muutenkin kasvillisuus kukoisti: orapihlajamarjoja lapset kutsuivat paratiisiin omenoiksi, käenrieskat kasvoivat runsaina. Kirkolta Absille päin oli maaperä hyvin vetistä, siellä pojat pystyivät keväisin seilaamaan jopa lautoilla. Raumajoesta pojat ”pyydystivät” iilimatoja menemällä paljain sääriin seisomaan veteen. Urheilukenttä oli nykyisen srk-talon (rak.-52) kohdalla. Siellä pelattiin lentopalloa ja klokoa. Hiihtokilpailuja oli Kukonkarissa ja kauempanakin Vanhan Anttilan luona.

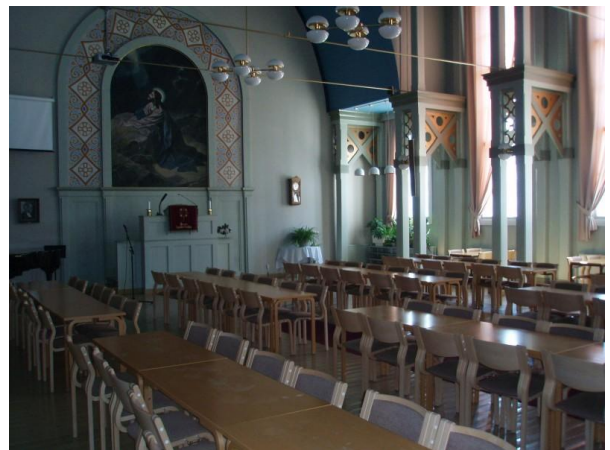

Sakastin päädyssä olevaa kiveä nimitettiin munkkien onkikiveksi. Sen alla oli kolo, johon mentiin piiloon ja piiloon mennyt aina peitettiin oksilla yms. siten ettei tätä näkynyt lainkaan. Kaikilla oli muistikuva, että kirkon ympäristössä sai vapaasti leikkiä, ainoastaan kirkon etupihaa (kivillä aidattua kirkkomaata) kunnioitettiin, siellä ei paljoa oleiltu. Sokea kellonsoittaja (Martti) otti aina joskus poikia mukaan

kirkon torniin, tytöt eivät päässeet. Kello-Martti hakkasi Kirkonkellarissa myös öisin klapeja; hänellehän oli se ja sama työskentelikö pimeässä vai valoisassa. Pyhä alkoi lauantai-illan ehtookelloista, juuri ennen niitä lakaistiin vielä oma katuosuus.

Ruumissaatoista puhuttiin myös. Niitä kutsuttiin sanalla ”prosess”. Ruumisvaunut hakivat vainajan kotoa, vei Kordelinin kellariin, sukulaiset kävelit perässä. Ohikulkijat aina pysähtyivät ja miehet ottivat lakin päästä. Kun vainaja oli vielä kotona, kutsuttiin kaikki naapurit ja vieraammatkin katsomaan. Lapsista tämä oli usein pelottavaa. Pääosa raumalaisten muistotilaisuuksista pidettiin Rukoushuoneella (nyk.Poselli), monet muistelijat sanoivat vieläkin tuntevansa munavoileivän tuoksun nenässään, kun Posellin ovesta sisään astuvat. Rukoushuoneen Aina Blyn vetämää pyhäkoulua muistettiin myös. Palmroothin villakutomo-siskoksia muistettiin myös tässä yhteydessä, samoin maanantain tyttökerhoa ja sen jälkeistä naisten ompeluseuraa. Kaiken kaikkiaan Rukoushuoneen sali muistettiin erityisen juhlavana ja kauniina paikkana.

Lopuksi käsiteltiin Nuortentaloa. Talo oli aina täynnä toimintaa! Pitkäänhän oli niin, ettei kirkon lisäksi seurakunnalla ollut muita tiloja lainkaan. Oli kuoroa, partiota, tyttö- ja poikakerhoa, nikkarointi ja korjauspajaa, torstai-illan seuroja, lukuisia piirejä yms yms. Muistettiin myös vastikään pois nukkunut Tauno Salakorpea, joka piti Nuortentalossa pyhäkoulua 47 vuoden ajan! Tauno oli myös valmistanut Nuortentalon ”historiikin” eli monisteen talon moninaisista vaiheista. Moniste oli esillä muisteluilta-iltapäivässä ja siitä osa liitetään mukaan tähän dokumenttiin. Monet Salakorven historiikista löytyvät asiat tulivat esiin myös muistelijoiden puheissa.

Muistiin kirjasi Ville Niittynen